

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΪΟΥ 2017

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ίωαν. ε' 1-15)
7 Μαΐου 2017

Τριανταοκτώ ολόκληρα χρόνια ο παράλυτος του σημερινού Ευαγγελίου έταλαιπωρείτο με την δική του δοκιμασία. Ίσως να πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στη στοά της θαυματουργικής κολυμβήθρας Βηθεσδά. Μάταια όμως περίμενε έναν άνθρωπο που θα τον συμπονούσε και θα τον βοηθούσε να μπει στην κολυμβήθρα μόλις θα ταρασσόταν το ύδωρ.

Τη στιγμή που θα μπορούσε να είχε χάσει κάθε έλπίδα ο παραλυτικός της περικοπής μας, συνάντησε τον Χριστό. Ο μόνος Φιλάνθρωπος, ο Κύριος και Θεός μας, που κάθε χρόνο έστελνε εκεί τον άγγελό του για να ταρασσει το νερό και να σώζεται ο πρώτος που ριχνόταν σε αυτό, ήλθε τώρα ο ίδιος. Απευθύνεται στον παράλυτο και του λέει: «Θέλεις ύγιης γενέσθαι;» Ο Κύριος όπωςδήποτε δεν άπηύθυνε την έρώτηση αυτή έχοντας άμφιβολία, αλλά διότι θέλησε να παρακινήσει τον πάσχοντα άνθρωπο να συνειδητοποιήσει την πραγματικότητα της σωτηρίας του. Ο παραλυτικός δεν άπήντησε εύθές στην έρώτηση, αλλά έμέσως έξεφρασε το παράπονο που τον πλημμύριζε: «Κύριε, άνθρωπον ούκ έχω, ίνα όταν ταραχθῆ το ύδωρ, βάλη με εις την κολυμβήθραν, εν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει». Τò θαῦμα ἔγινε. Ο Κύριος έδωσε άμέσως την ύγεία στον παραλυτικό και του συνέστησε να σηκώσει στον ᾧμο το κρεβάτι του και να περπατήσει. «Έγειρε, ἄρον τὸν κράββατόν σου και περιπάτει». Ο μέχρι εκείνη τη στιγμή παράλυτος γίνεται ύγιης και με συνέπεια στην προτροπή του Κυρίου, το διαπιστώνει όχι μόνον ο ίδιος, αλλά και τόσο άλλοι που παρευρίσκονταν κοντά του. Πῆρε στον ᾧμο του το κρεβάτι πάνω στο όποιο τόσα χρόνια ἦταν κατάκοιτος.

Τò βαθύ παράπονο του Παραλυτικού, άδελφοί μου, «Κύριε, άνθρωπον ούκ έχω», άντηχει μέχρι και σήμερα στη σύγχρονη κολυμβήθρα της κοινωνίας μας. Αυτό δημιουργεί το δικό μας χρέος να συμπαραστεκόμαστε με κάθε τρόπο και να εκφράζουμε την άγάπη μας σε κάθε πονεμένο συνάνθρωπό μας. Η άδιαφορία των συνανθρώπων του Παραλυτικού, είχε παραλύσει την ψυχή του και τις άντοχές της βαθύτερα από το σώμα του. Όπως άκριβώς κάνει και σε μᾶς ο πόνος, η θλίψη και κάθε άλλου είδους δοκιμασία που παρουσιάζονται στη ζωή μας και μᾶς αφήνουν πιό μόνους. Σήμερα οί «παραλυτικοί» αύξήθηκαν όσο ποτέ. Και είναι όδυνηρή άλήθεια, έπειδή δεν χρειάζονται τόσο την ύλική βοήθειά μας, όσο το ουσιαστικό νοιάξιμό μας. Άς συνειδητοποιήσουμε ότι η θεραπεία που πρόσφερε ο Χριστός

δὲν ἀφοροῦσε μόνο τὸ σῶμα, ἀλλὰ πάντοτε καὶ κυρίως τὴν ψυχὴν. Δηλαδή τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὶς συνέπειες ποὺ αὐτὲς ἔφερναν καὶ στὸ σῶμα.

Στὴν ἐποχὴ μας ποὺ ἰδιαίτερα ὑπάρχει πνευματικὴ ἐρημιά, στὸν κόσμον αὐτὸ ποὺ χρεωκόπησε σὲ ἀρετὲς καὶ ἀξίες, ἀνοίγει μπροστὰ μας ὁ δρόμος γιὰ νὰ βοηθήσουμε συναθρώπους μας ποὺ βρίσκονται βυθισμένοι στὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, ὥστε νὰ βροῦν τὸν δρόμον τους καὶ νὰ φθάσουν στὸν Χριστό. Τὸν Μόνον ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς θεραπεύσει ἀπὸ κάθε ἀσθένεια ἀποκαθιστῶντας τὴν ψυχοσωματικὴν ὑγείαν. Νὰ τοὺς βοηθήσουμε νὰ ἐνταχθοῦν στὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ γίνουν ζωντανὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε μέσα ἀπὸ τὰ Μυστήρια νὰ βιώνουν τὴ Χάρη Του.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, τὸ παράπονον τοῦ παραλυτικοῦ «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ἀποτυπώνει τὴν συνεχιζόμενὴν πραγματικότητά καὶ στὴ δικήν μας ἐποχὴν. Περιδιαβαίνοντας τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς μας, ἅς πλησιάσουμε κάθε συνάνθρωπον, στὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἀντικρύζουμε τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνίαν ἀγάπης μποροῦμε νὰ διαφυλάξουμε καὶ τὸν ἑαυτόν μας, προκειμένου νὰ παύσει νὰ ἐπιβεβαιώνεται ἡ μοναξιά μας. Ἀμήν.

[dkpdf-button]